

ἀέρα τῆς αἰθούρας τοῦ δικαστηρίου, ἀφ' οὗ ἐμουςχεύσαμεν ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ καὶ ἔπειτα ἐρριγίσσαμεν ἀπὸ τὰ ρεύματα τῶν ἀνοιχθέντων παραθύρων, ἀφ' οὗ εἶδομεν τὴν Ἑλένην Δεσποτάκη καὶ τὸν Σκουζέ, τὸ θῦμα καὶ τὸν δῆμιον—ὅπως εἶπεν ὁ Μομφεράτος, ἀφ' οὗ ὁ αὐτὸς Μομφεράτος εἶπε τὸν αὐτὸν Σκουζέ ἄτιμον καὶ ἄξιον τοῦ κατέργου, ἡ δίκη ἀνεβλήθη ἐπ' ἀόριστον ἐλλείψει τῶν κυριωτέρων μαρτύρων.

Εἰς τὴν προῤῥησινὴν συνεδρίασιν ὁ κ. Ῥηγόπουλος παρουσιάσθη ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὡς φάντασμα τῆς Ραλλοῦς τοῦ Ὁδοιπόρου, φέρων ποδῆρην λευκὴν σινδὸνα καὶ προτείνων νὰ ριφθῇ πέπλος ἐπὶ τῶν γενομένων τῆς προτεράϊας· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔφθανεν ἡ σινδὸν νὰ σκεπᾷ τὰ γινόμενα, ἀπερίφθη ἡ πρότασις.

Μετατίθεται ὁ λόχος τῶν πυροσβεστῶν ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου σκιεροῦ στρατῶνός του εἰς τὸ κτήμα Ρούφου. Βεβαίως οἱ στρατῶνες δὲν φυτεύονται ἐπὶ κεντρικῆς ὁδοῦ, ἢ ἂν εὐρίσκωνται φυτευμένοι μεταφυτεύονται· ἀλλ' οἱ πυροσβέσται δὲν πρέπει νὰ ᾔναι ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως; Εἶναι ἀληθές ὅτι αἱ κουζίνας παρακειμένων οἰκιῶν τοὺς ἀπησχόλουν πολὺ, ἀλλὰ πυροσβέστης χωρὶς κουζίνα εἶναι πυροσβέστης χωρὶς ἀντίλιν.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν φιλοξενεῖ ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἑκτακτον πρόσωπον, φεῦγον τὸ λιμποῦτι τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ εὐγενὴς **Παύλινος Ἀθερινόπουλος** εὐρίσκεται μεταξύ ἡμῶν, incognito, μὴ λησμονήσας ὅμως ἐν τῇ φυγῇ του οὔτε τὸ παράσημον τοῦ τάγματός του.

Σολομώντος, οὗ εἶνε commedatore, οὔτε μίαν γραμμὴν τῆς ὑψηλῆς ἀλληλογραφίας του, οὔτε ἐν πτερὸν τοῦ πέλους του. Ἐκ τῶν πτερῶν του μάλιστα φέρεται ἐν καὶ ἐπὶ τοῦ καθημερινοῦ πέλους του. Ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ Συντάγματος τῷ ἐγένετο ἡδὴ ἐνθουσιώδης ὑποδοχή. Ἡ δὲ συγκίνησις τῶν κατοίκων ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ὁ διαπρεπὴς παρ επιδημῶν κόμης Δε-Κάστρος ἀνεχώρησε, μὴ ἀντέχων εἰς τὴν συγκίνησιν τῆς προσεγγίσεώς του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἐχει πολὺ ἄδικον ἡ **Νέα Ἐφημερίς**, ἥτις εἰς τὸν ὁδηγὸν τῆς ἡμέρας παραλείπει τὴν **Βουλὴν**, ἐνῷ ἀναγράφει ὅλα τὰ δημόσια θέαματα. Ἡ **Βουλὴ** κατήντησε πλέον τέλειον δημόσιον θέαμα καὶ λόγῳ διαρκείας ἀκόμη· διότι ἀπὸ τινος μόλις προηγείται κατὰ μίαν ὥραν, ὡς πρὸς τὴν λῆξιν ἀπὸ τοῦ **θεάτρο** τοῦ κ. Τσόχα.

Ἄλλως τε εἰς κανὲν ἄλλο θέαμα πλὴν αὐτῆς δὲν διαγείρονται ταυτοχρόνως ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς αὐτῆς παραστάσεως ὅλα τὰ συναισθήματα. Καὶ ὁ οἶκτος, καὶ ὁ γέλως, καὶ ἡ διάχυσις, καὶ τὸ ἔλεος, καὶ ἡ λύσσα, καὶ ἡ περιφρόνησις, καὶ ἡ ὀργή, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ ὁ φανατισμός, καὶ ἡ εὐθυμία, καὶ ἡ **πεινὰ**.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός δὲν ἐπιφαίνεται πούθεν ἄλλῃ. Ἄλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθές ὅτι τοσαύτην

17

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

17

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδ. ἀριθ. 378)

Στάσις Λεωτσάκου.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐν τῇ γερουσίᾳ τολμηρᾶς διαδηλώσεως συνελήφθη καὶ ὁ γεροΚαλλιφρονᾶς.

Ὁ δὲ Λεωτσάκος ὡς ὑποπτος μετετέθη εἰς Σύρον.

Αἱ συνεδριάσεις τότε τῶν τὴν ἐπανάστασιν ἐκείνην διοργανιζόντων διεκόπησαν, αἱ δὲ συνεννοήσεις μεταξύ των ἐγένοντο δι' ἐμπίστων αὐτοῖς ἀτόμων, καὶ ἰδίως οἱ μανὰβιδες ἦσαν οἱ μυστικοὶ ἀγγελιοφόροι οἱ ἐκ τοῦ ἐνὸς οἴκου εἰς τὸν ἕτερον συνωμότην διαβιβάζοντες καὶ μεταφέροντες τὰς προφορικὰς καὶ ἐγγράφους συνεννοήσεις.

Οἶκος, ἐνθα προσωρινῶς πρό τινος ἔκειτο τὸ Δημαρχεῖον, ὁ τοῦ Μουρούζη λεγόμενος, εἶχε μετασχηματισθῇ εἰς ἐργοστάσιον φυσιγγίων, ἐν ᾧ νυχθημερὸν εἰργάζοντο ὁ Ἰωάννης Νάκης μετ' ἄλλων, εἰς τὴν κατασκευὴν τοιούτων.

Πρὸς ταῦτα κατεσκεύαζον καὶ **μπαλότα**, ἐξ ὧν ἐν οὗ σμικρᾶς διαστάσεως, ἦσαν δὲ ταῦτα πεπληρωμένα μόνον διὰ πυρίτιδος.

Τὰ μπαλότα ταῦτα ἢ τὰς μικρὰς ἐκρηκτικὰς σφαίρας ἐτοποθέτουσαν οἱ φοιτηταὶ εἰς τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς κρύφα καὶ ἠναπτον διὰ τῶν σιγάρων τὰ ἄκρα τῶν φυτιλίων, ἐξ οὗ ἐπερχομένη ἡ ἐκρηκτικὴ ἔθετεν εἰς κίνησιν τὰς περιπολίαις καὶ τοὺς ἐν τοῖς σταθμοῖς στρατιώτας.

Ἦτο τοῦτο μία διασκεδάσις διὰ νὰ θέτουσαν εἰς ἀμηχανίαν τοὺς λεγομένους βασιλικούς.

Τὸ μέγα μπαλότο εἶχον τοποθετήσῃ εἰς τὸν ἀπέναντι τῆς ἁγίας Εἰρήνης δρομίσκον, ὅπου νῦν ὑπάρχει μικρὸν παντοπωλεῖον.

Ἦτο ἐσπέρα τῆς ἀναστάσεως καὶ ὁ βασιλεὺς κατὰ τὸ σύνθηρος ἔμελλε νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἐν τῷ τῆς ἁγίας Εἰρήνης μητροπολιτικῷ ναῷ τελετῇ διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, καθ' ἣν δὲ ὥραν ἐτελεῖτο ἡ ἀνάστασις ἐκτὸς τοῦ ναοῦ ἠνῆφθη τὸ μπαλότο καὶ μετὰ φοβεροῦ ἀληθοῦς κρότου συνεκλόνησεν ἅπασαν τὴν ἐκεῖ συνοικίαν, τρόμον τοῖς πᾶσιν ἐμποιῆσαν.

Ἐν τούτοις ὁ Ὁθων μικρὸν διαταραχθεὶς παρέμεινε μέχρι τέλους τῆς τελετῆς.

Ἡ ψυχραιμία τοῦ βασιλέως ἔκαμε τὴν Μαριγούλα ἐκεῖ εὐρίσκομένην νὰ φρενιάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς.

— Ἀκοῦς, ἔλεγε, πρὸς τὸν Δόσιον καὶ Ε. Δεληγεώρ—

κακοσμίαν σαπρίας ἀναδίδει ἡ αἰθουσα, ὥστε καθόλου παραδοξὸν νὰ ἐπαθεν ἐξ ἀσφυξίας καὶ αὐτός.

Ἰσως διὰ τοῦτο ἀπὸ τινος ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς κλασικῆς ταύτης χώρας ὁ ἐνθουσιασμός, ὁ ἅγιος ἐνθουσιασμός, ὃς θὰ ἔλεγεν ὁ Παρασκευαΐδης.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἐπὶ γῆς ὑφίστου τούτου, γαργαλίζομαι νὰ παρενθέσω ἐνταῦθα τὴν τελευταίαν σοβαρὰν περιπέτειαν τοῦ βίου του. Καὶ ἀφοῦ διὰ πᾶν διήγημα χρειάζεται εἰς τίτλος, ἐπιγράψατε τὴν διήγησίν μου:

Δύω καπέλα εἰς μίαν ἡμέραν.

Ὅλοι γνωρίζετε τὸν Παρασκευαΐδην. Ὑψος δύο Καλλιγάδων. Ἐκφρασις τριῶν ἐσταυρωμένων Χριστῶν. Γενεῖας ὀλιγώτερον ψαρὰ ἀπὸ τὴν τοῦ κ. Φιλήμονος, περισσώτερον ἀπὸ τὴν κόμην τοῦ κ. Βαμπᾶ. Στάσις ἱεροκήρυκος ἢ μισιοναρίου. Ἡθὸς ἀρνίου ἢ μωροῦ παιδιοῦ. Κινήσεις χειρῶν ἰταλοῦ χορίστα. Αὐτὸς εἶναι ὁ καμβᾶς. Τώρα ἐπ' αὐτοῦ κεντήσατε. Ἐγώ'ισμὸν διὰ τὸ τίποτε καὶ μετριοφροσύνην δι' ὠραίας ἀληθῶς πράξεις, ἀγαθότητα εἰς ὠκεανὸν καὶ πεισματώδη κακίαν εἰς σταγόνας, φρασεολογίαν μὲ ὀλίγα κρουσταλένια καὶ καρδίαν ἀληθῶς κρουσταλένια, νοημοσύνην, πονηρίαν, μωρίαν, εἰλικρίνειαν, ἀνεξικκίαν, γλυκύτητα, αἰσθήματα, ὑποκρισίαν, ἀγνότητα, ἀκαμψίαν, τιμιότητα, ἀγάπην, φιλίαν, συγκίνησιν, ἐλεημοσύνην, ἀφροσύνην, ιδέας, πρωτοτυπίαν, γνώσεις, κενότητα, καλύψατε ὅλα αὐτὰ μὲ αἰώνιον ἐνθουσιασμόν διὰ τὸ παραμικρὸν, στήσατέ τα ὀρθία ἐπὶ δύο

γην, ἀκοῦς νὰ μὴ δειλιάσῃ, νὰ φύγῃ ἔχομε νὰ κάμωμε μὲ κακὸ δικάβολο.

— Θὰ τὸν ἡμερέψωμεν, ἀπήντησεν ὁ Δόσιος, θὰ τὸν κάμωμε ἀρνάκι. Στάσου δὲ καὶ ἀκόμη δὲν ἀρχίσαμε. Τί εἶνε αὐτά; Εἶνε μικρὰ παιχνίδια, γιὰ νὰ τοῦ δώσωμε νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἂν τὸρά τοῦ ρίπτωμεν ἀβλαβῇ μπαλότα, αὐριο θὰ τοῦ ἀνατινάζωμε τὸ παλάτι μὲ ἀληθῇ ὀβούζια.

— Ξέρετε τί; διέκοψεν ἡ Μαριγούλα, φαίνεται ὁ κουφός, ὅτι μὲ τὴν κουφαμάρα του θὰ ἐνόμισε τὸν κρότον σὰν κἀνένα τσοῦφ.

— Ὅταν βροντίζῃ ἡ καραμπίνα ὅμως νὰ δῆς τότε πῶς θ' ἀκούσῃ.

Μεταξὺ λόγων προσῆλθον καὶ ἐγὼ μετὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ Ἑλένης.

Ἐχόμεν φιλιωθῇ, αἱ δὲ δύο φίλοι μου ἐγένοντο καὶ αὐταὶ συνομῶτρίαι.

Αἱ τρεῖς αὐταὶ παρθένοι ἔμελον νὰ διαδραματίσωσι μετὰ βραχὺ ἡρωϊκὸν πρόσωπον ἐν τῇ ἀνελιξίᾳ τῆς ἐπαναστάσεως.

Μετὰ τὸν ἀσπασμόν, ἡ Ἀφροδίτη μᾶς ἀνήγγειλεν, ὅτι ὁ Λεωτσάκος ἐν Σύρῳ ἐμελλε νὰ σηκώσῃ ἀνταρσίαν καὶ ὅτι τοῦτο τὸ ἔμαθε παρὰ τοῦ νέου Μωραϊτίνῃ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Καλλιφρονᾶς, ὁ Κορωνάιος, ὁ Σκαρβέλης καὶ ἄλλοι δικασθέντες ἐξωρίσθησαν ὡς στασιασταὶ εἰς Κύθον.

ὑποδημάτων μεγέθους τοῦ λίκνου μου καὶ ἔχετε ἓνα Παρασκευαΐδην τέλειον, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ θεοῦ τοῦ Μποκαούρη, δημάρχου ἄλλοτε Πατρῶν, ἢ τὸν ὅποσον θὰ χορδίσῃτε πρὸς στιγμὴν νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ ὑβρίσῃ ὅποιον θέλετε, ἢ ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ἐνθυμίσῃ ἐξάκις εἰς ἡμίσειαν ὥραν τὴν Ἄμυραν, πεντάκις τὴν Περυστέραν, τετράκις τὸν φιλόσοφον ἀδελφόν του, τὸν θαυμάσιον πᾶσοπόρον, τρίς τὸν Καμπούρογλον, δις τὸν ἐκυτόν του καὶ ἀπαξ συλλήβδην ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον. Ὅλα δὲ αὐτὰ ὁμοῦ, ἄνευ συνεχείας, μὲ ἀφθονον δόσιν Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς, εἰς μίαν σαλάταν, ἀποτελοῦσαν ὅμως πάντοτε ἐπιθεώρησιν γοργοτάτην μὲ κάποιαν ἐνόητα. Αὐτὸς εἶναι ὁ Φιλοπόιμην. Τώρα ἀρχεται ἡ διήγησις.

Προχθὲς λαμβάνει ἐκ Βομβάης, Καλκούτας, Κίνας, Ἰνδοστάν, δὲν γνωρίζω τίνος ἀπωτάτου σημείου τῶν ἀγγλικῶν κτήσεων δύο ταράτσας εἰς σχῆμα καπέλου. Ἐξυπνὰ λοιπὸν ἅμα τῇ χαρρυγῇ, φορεῖ τὸ ἐν τῶν πιλοτεράτων τούτων ἔχει σχῆμα περικεφαλαίας καὶ ἐξέρχεται παγὰ εἰς τοὺς δρόμους. A vol d'oiseau φαίνεται, ὡς μανιτάρι μεγαλοπρεπὲς, ἔχον περὶ τὸν μίσχον δηλητηριώδη κρυπτόγαμα. Τοιαύτην ἐντύπωσιν κάμνει ἡ κατάλευκος τεραστία περικεφαλαία του μὲ τὰ βαθύχροα ἐνδύματά του. Εἰς τὴν παγάναν του σταματᾷ ὅλους τοὺς φίλους, ἐμβαίνει εἰς ὅλα τὰ γνώριμά του γραφεῖα, καὶ ἀρχίζει νὰ διηγῆται τὴν ἱστορίαν τῶν δύο καπέλων λέγων, ὅτι θὰ τὰ εἰσαγάγῃ καὶ αὐτὰ τὰ καπέλα, διότι αὐτὸς εἰσήγαγε πρῶτος καὶ τὰς ἄλλας περικεφαλαίας. Βλέπετε ὁ ἐγώ'ισμός του περιορίζεται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν περικεφαλαίων! Ἐπειτα ἀναπτύσσει τὴν γενεαλογίαν καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν καπέλων του καὶ προαγγέλλων ὅτι τὸ

Ἐν τούτοις ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Μαριγούλας ἐξηκολούθουν τὰ μικρὰ μυστικοσυμβούλια.

Ἡ Μαριγούλα μετὰ τῶν δύο φιλιῶν της εἶχον φορέσει κόκκινους σάκκους πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν ἐπαναστατικῶν φρονημάτων αὐτῶν, μὲ τῶν ἡμερῶν εἶχον συνδέσει μεταξὺ τῶν ζωηρὰν συνδιαλέξιν.

— Ἐσένα, ἔλεγεν ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μαριγούλας παραπονουμένη, σοῦ πᾶει ὁ κόκκινος σάκκος, σοῦ κάμει τὸ πρόσωπόν σου σὰν τραντάφυλλο γιὰτὶ εἰσαι ξανθή, μὲ ἐμένα μὲ κατήντησε σὰν μαυροτσούκαλο.

— Κοντὰ εἶνε, ποῦ θὰ πῆς, ὅτι σᾶς ἐκατάφερα νὰ τὸν φορέσετε γιὰ νὰ χάσετε τὰ κάλλη σας.

— Ὅπωςδὴποτε δὲν μᾶς 'μοιάζει· αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ τ' ἀρνῇθῃς.

— Ἀς μὴ μᾶς πάρουν.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι; ἐπρόσθεσεν ἡ Ἑλένη, ἐκεῖνος ποῦ πρόκειται νὰ σ' ἀγαπήσῃ μὲ τὰ σωστά του, δὲν κυττάζει ἀσχημάδα. Ὁ ἔρως εἶνε τυφλός. Δὲν ξέρω, αὐτὸς ὁ πύργος τοῦ μαλακῶφ ποῦ φοροῦμε, μᾶς πᾶει τάχα καλλιτέρα;

— Εἶνε μόδα, κυρία μου, τὸν φορεῖ καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας.

— Ἐχει ἐκεῖνη τὸν λόγο της. Οὔτε νὰ καθίσῃς μπορεῖς σὲ καναπέ, οὔτε σὲ καρέκλα. Σοῦ πετάγεται μπρὸς καὶ σὲ κάμει ρεζίλι. Καὶ ἂν ᾖναι ἡ κάλτσα σου λίγο λερωμένη ἀπὸ τὴν σκόνῃ σὲ καταμασκαρεύει.

βράδυ θά ιδήτε τὸ ἄλλο καπέλον, ἀπέρχεται πρὸς ἄγραν ἄλλου ἀκροατοῦ, εἰς δὲ θά ἐπαναλάβῃ τὰ αὐτὰ, μετὰ τὰ συνήθη ρητορικά του σχήματα, ὑψῶν τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν, παρὰ τὴν παρειάν του μετὰ ρυθμὸν, ἢ κινῶν τὸν δείκτην μόνον παρὰ τὸν κρόταφον, ὥσπερ ἐκράτει τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς.

* *

Τὸ ἀπόγευμα ἡ αὐτὴ παγώνα ἐπανελήφθη μετὰ τὸ ἄλλο καπέλο, στακτοχόρου γλυκυτάτου χρώματος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Παρασκευαΐδου εἶναι δύο καπέλα :

— Γιατί οἱ χωριῖται, οἱ ἰδιοὶ μας, ἔχουν βλέψεις πρακτικὸν πνεῦμα, σὺν τοῖς Ἑγγλέζοις, καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ φέσι δένουν ἓνα μανδῆλι, γιὰ τὴν βλέψεις τότε δὲν τοὺς προσβάλλει ὁ ἥλιος τὸ κεφάλι, καὶ τώρα οἱ Ἑγγλέζοι δι' αὐτὸ, ἅμα πᾶνε εἰς θερμὰ κλίματα, ἢ φοροῦν σὺν αὐτὸ τὸ καπέλο μου ποῦ εἶνε διπλὸ, ἢ βάζουν μανδῆλι, ὅπως ἡμεῖς, γιὰ τὴν καθὼς λέγει ἡ Περιστερά

Τὸν διακόπτει γελῶν τὸ θυμὸς του, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρχίζει :
— Μὴ γελᾷς, γιὰ τὴν ὁ ἀδελφός μου ποῦ κάνει τόσο δρόμον μούλεγε ὅτι γιὰ τὸ κεφάλι γιὰ τὴν βλέψεις αὐτὸς ξέρει, γιὰ τὴν ἔχει γυρίσει

Καὶ οὕτω καθέξῃς μετὰ τὰ δύο αὐτὰ καπέλα ἐξώδευσε μίαν ἡμέραν ὁ Παρασκευαΐδης ἐγκαταλείψας πᾶσαν ἐργασίαν. Διότι εἰς τὴν γαλήνην, ἥτις περικυκλοῖ τὸν βίον του, ἡ ἀριεξία τῶν δύο τούτων ταρατσῶν πύλων ὑπῆρξεν ἐνένημα.

* *

Ἄλλ' ἤρχισα ἀπὸ τὴν βουλὴν καὶ περιεπλανήθη εἰς τὰ ὑψηλὰ τοῦ Παρασκευαΐδου. Ἦτο ὅμως φυσικὸν, βυθισθεὶς εἰς τὴν σακρίαν ἐκείνην, νὰ ζητήσω ν' ἀναπνεύσω καθα-

ρὸν ἀέρα ἐπὶ τῶν ταρατσῶν τοῦ καλοῦ φίλου μου. Ἡ δυσωδία ἄλλως τε ἐν τῇ βουλῇ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁ μυροδόλος πρόεδρος τῆς διαρκῶς κρατεῖ εὖοςμα ἀνθὴ ὑπὸ τὴν ῥινὰ του.

* *

Ἐπειτα ἀπὸ τινος κατήντησεν ἄλλο πρᾶγμα ἐκεῖ. Τὰ ζαχαρένια τῆς κανέλας καταβροχθίζονται ὡς ἡδονικώ-
τκτον σουπὲ, καὶ πρὸς μεγίστην ἀπελπισίαν τοῦ κ. Δη-
λιγιάννη τὸ προεδρεῖον καὶ οἱ ὑπουργοὶ ἀκομπανιάρουν
τοὺς λόγους του διαρκῶς ροκανίζοντες κουλουράκια δια-
νεμόμενα ἀναφανδὸν ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ὡς ἐντυπα νομο-
σχεδίων, ἢ ὡς ἡμερησία διάταξις.

* *

Ἀλλὰ ἡ μέθοδος, ἣν ἐπινόησε προχθὲς ὁ κ. Καλλιγᾶς, εἶναι ἱκανὴ νὰ πνίξῃ ὅχι μόνον τὰς ιδέας ἀλλὰ καὶ αὐ-
τὸν τὸν κ. Δηλιγιάννην. Εἰς πᾶσαν ἐντασιν τῆς φωνῆς
τοῦ ἐκ Γόρτυνος διαπρεποῦς φλυᾶρου, ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀνε-
τινάσσετο ὡς ἀφυπνιζόμενος, προσέβλεπε τὸν ῥήτορα ἐκπε-
πληγμένος, καὶ διαμελίζων μίαν τῶν πρὸ αὐτοῦ κουλου-
ρῶν, ἔθετε ἐπιδεικτικῶς μίαν βοῦκαν εἰς τὸ στόμα του,
ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὸν ἀγορεύοντα ἀσκαρδαμυκτεῖ.

* *

Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὴν συνεδρίαν τοῦ σαββάτου ὁ
κ. Λομβάρδος ἐξάπέστειλε μετὰ τρόπον ἱεροκρυφίως καὶ
ῥεταίνατο εἰς τὸν κ. Καλλιγᾶν, ὅστις ἔκαμνε τέλειον
δεῖπνον ἀπὸ κουλοῦρες. Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀπεχώρησε τῆς
αἰθούσης αὐτοστιγμῇ.

* *

Ἄλλ' ἐκατοντάκις προτιμωτέρα εἶναι ἡ κουλουροφαγία

— Αἱ ἐβγα τότε ἔξω μετὰ τὸ φουστάνι μοναχὰ, νὰ σοῦ
κρέμεται ἐπάνω σου σὺν παληοπατσάβουρα καὶ νὰ φαί-
νεσαι σὺν σουρουδέλα, νὰ φυᾷ καὶ ὁ ἀνεμος καὶ νὰ σοῦ
κολλᾷται τὸ φουστάνι ἐπάνω στὸ σῶμα, ὥστε πλεῖα ἂν
ῥῆσαι καὶ ἴλιγο ἀδύνατη νὰ διακρίνῃται ὅλα σου καὶ
νὰ καταντᾷ μιὰ ἀηδία. Τούλάχιστον τὸ μαλακῶφ, εἴ-
σαι δὲν εἶσαι παχειὰ, τὰ σκεπάζει ὅλα.

— Δὲν ἀφίνετε αὐτὰ τὰ γυναικολογήματα ; διέκοψεν
ἡ Μαριγούλα. Ἐρχεσθε νὰ συντάξωμεν ἓνα ἐπαναστα-
τικὸ τραγοῦδι ; Σεῖς ἀπὸ τὴν σάτυρα ποῦ μοῦ κάματε
τότε τὰ καταφέρνετε καλὰ. Ἐλάτε, ἐλάτε.

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ καὶ αἱ τρεῖς νέαι ἐπεδό-
θησαν εἰς τὸ στιχογραφεῖν, μετὰ πολλὰς δὲ διορθώσεις
κατάρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ συναρμολογήσουν τοὺς ἐξῆς
στίχους, τοὺς τόσον τότε καταστάνας δημῶδεις :

Ἔως πότε ἡ ξένη ἀκρίδα

Ἔως πότε κουφὸς Βαθαρὸς

Θά μαστίξῃ τὴν φίλην πατρίδα ;

Ἐγερθῆτε, ἀδελφί ! καιρὸς !

Ἀναιδῶς τὴν θρησκείαν ἐμπαίζει

Καὶ τοὺς νόμους τὸ τέρας πατεῖ,

Νὰ μᾶς ῥοῖζουν δυὸ τρεῖς Βαθαρῆζοι,

Τίνος πλέον καρδιά τὸ κρατεῖ ;

Τὸ ἄσμα τοῦτο ἀπηγόρευσαν νὰ ᾄδωσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς,
ἀλλ' εἰς τὸ πείσμα τῶν Βασιλικῶν, ἅπασαι αἱ τῶν Ἀθη-
νῶν κυρίαὶ τὸ ἑφαλλον τὴν ἐσπέραν εἰς τὰ παράθυρα ἐ-
πιδεικτικῶς.

Ἐν τούτοις ἡ συνωμοσία εἶχε λάβει μεγίστας διαστά-
σεις, πολιτικοί, βουλευταί, γερουσιασταί, ἀνώτατοι δι-
κασταί καὶ πλείστοι ἀξιωματικοί εἶχον μνηθῇ τὰ τῆς
συνωμοσίας.

Ἀπειροὶ ἐγένοντο προφυλακίσεις καὶ πλείστοι ἐξορίαι.

Δὲν εἶχον ἐντελῶς καταρτισθῇ τὰ σχέδια, ὅτε ὁ Λεω-
τσάκος, ὁ ἥρως ἐκεῖνος μαχητῆς τῆς Καλαμπάκας, ὅστις
μετὰ μιᾶς δρακὸς ἀνδρῶν ἔτρεψεν ὀκτακισχιλίους τούρ-
κους εἰς φυγὴν, ὁδηγούμενους ὑπὸ τοῦ Φουὰτ πασᾶ καὶ
ἔσωσε τὸν λειπόθυμον σχεδὸν ἐπὶ τοῦ ἵππου φεύγοντα
Χατζὴ Πέτρον, ἀπεφάσισε νὰ στασιάσῃ ἐν Σύρῳ, καὶ ἀ-
πέλθῃ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐν Κύθνῳ ἐξορίστων.

Τὴν ἀπόφασιν τοῦ Λεωτσάκου ἀσπασθεὶς ὁ νεαρὸς ὑ-
πολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ υἱὸς τοῦ προέδρου τοῦ
Ἀρείου Πάγου Περικλῆς Μωραΐτινης ἀπεφάσισε καὶ με-
τέβη εἰς Σύρον, ἐκεῖ δὲ φθὰς ἔγραψε τὴν ἱστορικὴν ἐκεί-
νην πρὸς τοὺς γονεῖς του ἐπιστολήν, τὴν τόσα ἀρήγια
αἰσθήματα ἀποπνεύσαν καὶ τύπον ἀκράτου φιλοπατρίας.

Ἰδοὺ περικοπαὶ τινες αὐτῆς.

« Συγχωρήσατέ μοι διὰ τὴν παράβασιν τῶν συμβουλῶν
» σας τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς, ἡ πατρίς πρὸ πάντων, με-
» προκαλοῦσι. Πηγαίνω μετὰ πλήρη τὴν συνείδησιν, ὅτι

τῆς εἰς τὴν οἰκίαν μεταβάσεως πρὸς δεῖπνον. Προχθὲς ἀπὸ τοιοῦτου μετακληθεὶς εἰς τὴν βουλὴν ὁ κ. Τριγγέ-
τας ἤγειρε τρικυμῖαν, ὑπερασπιζόμενος μὲ κατάνυξιν καὶ
σέβας τὴν βασιλείαν, ἣν ἐτυράνουν αὐτοὶ οἱ ὑπουργοί,
καὶ αὐτὴ ἡ σπεῖρα τῶν κκ. βουλευτῶν, Νομικοῦ καὶ
Βαλέτα, καὶ αὐτὸς ὁ Δουζίνας ἀκόμη.

* *

Τι ἐζήτηι ὁ καυμένος ὁ κ. Τριγγέτας; Νὰ ψηφισθῇ εἰς
ἀ. ἀνάγκωσιν τὸ νομοσχέδιον περὶ ἀντιβασιλείας, καὶ ἀπο-
τεινόμενος πρὸς τὸν κ. Ῥάλλην, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε διὰ
τὰ νομοσχέδιά του, ἔλεγεν·

— Δὲν εἴσθε σεῖς ὑπουργοί. Δὲν ἀγαπάτε τὸν βασιλέα.
Ὁ βασιλεὺς πάσχει. Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι
καὶ θέλω νὰ φύγῃ.

Ὁ δὲ κ. Δουζίνας μὴ ἐννοῶν τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀγα-
πῆς συνδυαζομένης μὲ τὴν φυγὴν, ἐπρόβαλεν.

— Ἄν πάσχη, ἄς πάῃ ὅτῃ Βρωμολίμνη.

Ἄλλ' ὁ κ. Τριγγέτας ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τῶν βραχιόνων
τῶν παρακαθημένων, οἵτινες προσεπάθουν νὰ τὸν ἡσυχά-
σουν, ἀρχίζει καὶ πάλιν:

— Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ θέλετε ἄνθρωπον πάσχοντα νὰ
τὸν κρατῆτε ἐδῶ; Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι τὸν
βασιλέα μου καὶ θέλω νὰ φύγῃ, πρέπει νὰ φύγῃ.

— Ἀλλὰ, κ. Τριγγέτα, μόνος σεῖς ἀγαπάτε τὸν βασι-
λέα, διακόπτει μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ ἡρεμὸν φωνὴν τοῦ
ὁ κ. Νομικός. Κκι ἀμέσως φωτιὰ ὁ κ. Τριγγέτας.

— Νὰ ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον. Βέβαια ἐγὼ τὸν ἀγα-
πῶ καὶ τὸν σέβομαι καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ φύγῃ, γιατί' ὁ
βασιλεὺς πάσχει.

Παραμβάνει ὁ κ. Βαλέτας ψυχρῶς:

— Ἐχὼ ἀντίρρησην κατὰ τοῦ νομοσχεδίου.

Ἐδῶ πλέον ἡ ἀφοσίωσις ἐξέσπασε παρασύρασα καὶ τὸν

κ. Τουρνάκην. Καὶ ἐφώναζον οἱ δύο συνταγματάρχαι ἁ-
παιτοῦντες νὰ ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον:

— Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φύγῃ, πρέπει νὰ φύγῃ, γιατί'
πάσχει!

Blovitz.

ΤΟΥΣ ΧΑΣΑΜΕ.

Λοιπὸν ἐξεκουμπίστηκαν τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
καὶ τόσα νομοσχέδια ἐτέλειωσαν... τί χρῆμα!
Πόσο καλὰ περνούσαμε μαζί των τῆς ἡμέρας,
καὶ πόσο ἐγλεντούσαμε μὲ τῆς βουλῆς τὸ βῆμα!
Ἐχάσαμε τοὺς πρὸ καλοὺς τοῦ ἔθνους θεατρίνους...
ἄς ἔλειπαν τὰ θέατρα, μὰ νάχαμε ἐκείνους!

Μὰ τί βουλὴ ἡ φετεινὴ!... μὲ ρόπαλα, μὲ ξύλα,
μὲ φλυαρίας χεῖμαρρο, μὲ κλεφτουριὰ, μὲ φρίκη,
μὲ κατηγορητήρια μεγάλα καὶ ποικίλα,
μὲ Θεσσαλία, μ' Ἡπειρο, μὲ Μπέικο σαρίκι.
Μ' ἐνὸς τετάρτου κόμματος ἀνατολὰς καὶ δύσεις,
μὲ τόσα νομοσχέδια καὶ μὲ ἐπερωτήσεις.

Ἀνακαλύψεις σοβαραὶ μὲ γλῶσσα Παλαμῆδη,
μνημόσυνα καὶ θρίαμβοι τοῦ γέρω-Περρωτῆ,
δυσὶ ξεκουμπίσματα καλὰ εἰς τὸν Σιδιτανίδην,
τοῦ Ῥηγοπούλου κύματα, ἄερες καὶ στρατοί.

»ἐκτελῶ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκόν μου, καὶ ἐλπίζω
»εἰς τὴν εὐλογίαν τοῦ Ὑψίστου νὰ ξαναἰδωθῶμεν εὐτυ-
»χῶς, ἄλλως ἐνθυμηθῆτε τὴν σπαρτιατίδα. διὰ τοῦτο,
εἶπε, σὲ ἐγέννησα.

* Ἀποχαιρετῶ προσφιλέστατα ὄντα καὶ ὑμᾶς καὶ δὲν
»δακρύω μὴ δακρυζέτε καὶ σεῖς· ὄχι! Ὁ υἱὸς σας ὑπά-
γει νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα κατὰ τὴν συνειδήσιν του.

»Χαρῆτε· ἡ οἰκογένειά μας θὰ ἔχῃ μίαν ὑπηρεσίαν
»πρὸς τὴν πατρίδα ἢ ἓνα μάρτυρα, καὶ τοῦτο ἐστὶ μάλλον
»εὐάρεστον.

»Οὕτω μὲ ἀνεθρέψατε!»

Μετὰ τὴν εἰς Σύρον ἀφίξιν τοῦ Μωραϊτίνου ὁ Λεωτσα-
κος ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ στασιάσῃ μετὰ τῶν ὑπ' αὐ-
τὸν ἀνδρῶν, ἀφοῦ μάτην προσεπάθησε νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς
Συριανοὺς.

Λαβὼν τὸν ἐκ 50 ἀνδρῶν λόχον αὐτοῦ συνήθροισε τὸν
λαὸν ἐν τῇ μοναδικῇ τῆς πόλεως πλατείᾳ καὶ ἐπειράθη
διὰ νευρώδους λόγου διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ ἐξεγείρῃ
τὰ πατριαστικὰ φρονήματα αὐτῶν.

Οἱ λόγοι του, ἡ φωνὴ του μικρὰν εὐρον ἡχώ εἰς τ'
αὐτιά των Συριανῶν, μόλις δὲ πεντήκοντα ἄνδρες Ὑ-
δραῖοι καὶ Ψαριανοὶ ἠκολούθησαν αὐτόν.

Αὐθαρρὲ μεταδὸς κατέσχε τὸ ἀτμόπλοιο τῆς ἐλληνι-
κῆς ἀτμοπλοίας Καρτερίας, πλοιαρχουμένην ὑπὸ τοῦ φι-
λελευθέρου ἀνδρείου πλοιάρχου Ὁρλώφ, μεθ' οὗ διετέλει

εἰς συνεννόησιν, καὶ ἀπέπλευσεν ἐν μέσῳ ὀλίγων ζητω-
κραυγῶν τοῦ περιέργου πλήθους.

Ἡ τοῦ Λεωτσακού στάσις τηλεγραφικῶς ἀγγελθεῖσα
εἰς Ἀθήνας διήγειρε μέγαν ἐθνουσιασμόν.

Ἡ πόλις πᾶσα ἦτο εἰς κίνησιν.

Ὁ στρατὸς ἐτέθη ἐπὶ ποδὸς πολέμου, ὅμιλοι δὲ πολι-
τῶν ἐσχηματίζοντο ἐν ταῖς ὁδοῖς σιγαλῇ τῇ φωνῇ ζη-
τοῦντες νὰ μάθωσιν ὁ εἰς ἐκ τοῦ ἄλλου τὰ νέα.

Ἡ ἀληθὴς τότε τυραννικὴ κυβέρνησις τοῦ Μιαούλη
ἀπέναντι τῆς ἀπροσδοκήτου στρατιωτικῆς στάσεως τοῦ
Λεωτσακού εὐρέθη εἰς ἀμύχανον θέσιν.

Ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι οἱ ἄριστοι τῶν ἀξιωματικῶν,
πρὸς οὓς μετῆλθε πάντα δόλον καὶ πᾶσαν σαγήνην δι'
ὑποσχέσεων προβιδασμῶν, δωροδοκιῶν καὶ παρασῆμων,
ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐπαναστατήσωσι τὸν στρατόν.

Ὁ Βούλγαρης, ὁ Κουμουνδοῦρος, ὁ γερούσιαστὴς Μο-
ναρχίδης, ὁ Ἀρτέμης, ὁ τότε πυρώδης δημοσιογράφος
τοῦ Τηλεγράφου, ὁ τοῦ σημερινοῦ Καλαμίδας, οἱ ὑπο-
στράτηγοι Νοταρᾶς, Σπυρο-Μήλιος καὶ Καρατζᾶς, ὁ Ζυμ-
βρακάκης, ὁ Γρίβας, ὁ Βότσαρης, ὁ γέρον Κανάρης, ὁ
Μαυρομιχάλης, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Γαρδικιώτης, ὁ Πραί-
δης, οἱ γερμανοὶ Στελβᾶχ, καὶ Σμόλνεντζ, ὁ Γρηγόριος
Κουμουνδοῦρος καὶ πλεῖστοι ἄλλοι σχεδὸν ἀναφανδὸν ἐξε-
δήλουν τὰ στασιαστικὰ αὐτῶν φρονήματα.

Εἰς ἐκάστου πολιτικοῦ θύραν εἶχε τεθῇ καὶ ἀνὰ εἰς τῆς
μυστικῆς ἀστυνομίας κλητῆρ.

Τοῦ Στεφανίδη σχήματα, Ὅμηρου ἐξηγήσεις,
καὶ τῆς Ῥοζοῦς συγκρίσεις καὶ ὀλίγαι διαχύσεις.

Ὅλιγος κοτσαμπασισμός καὶ πόζα Χαριλάου,
τρομακτικὴ διάσπασις τῆς μύτης τοῦ **Ἀφ' ἑνὸς**,
λύσσα, κουνήματα, θυμὸς τοῦ τρυφεροῦ Κολάου,
καὶ λόγοι ἐνεργητικοὶ γιὰ ὅλους σὰν ρεβέντι.
Ἐπὶ Χράπα Χράπα ἔφοδοι καὶ χαστουκισμοὶ καμπόσαις,
τῶν **Ἡμετέρων** κινήσεις καὶ νέφτι εἰς τῆς γλώσσας.

Τοῦ γιδοπνίκτη Καλλιγᾶ χιλιάδες καλαμπούρια,
τοῦ Ζηνοπούλου τίναγμα καὶ ἀφηνιασμός,
ξενύκτισμα, ξεθέωμα, τυρί, ξερὰ κολουρία,
ζέστη, σκπίλα, ἴδρωτας, βροντὴ καὶ χαλασμός.
Ἀντιπολίτευσις σαχλὴ, ἀμαρτωλὴ καὶ κρύα,
καὶ ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς βουλῆς δειλὴ λιποταξία.

Καὶ τώρα ξεκουμπίζονται τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες
μὲ μούτρα μαχμουρλίδικα καὶ μάτια νυσταγμένα,
καὶ οἱ κλητῆρες τῆς βουλῆς σκουπίζουν μ' ἄλλαις λέραις
καὶ κατηγορητήρια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ριγμένα.
Καὶ φεύγουν οἱ ἔνοχοι μὲ γέλοια καὶ ἐλπίδες,
χωρὶς νὰ βλέπουν οἱ τυφλοὶ τῆς μαύρης των κηλίδος.

Γελᾶτε, ξεφαντώνετε, ἀλλ' ὅσο ἀπομένει
ἡ μαύρη καταδίκη σας καὶ μέσα ὅτ' αὐτὴ σκουπιδία,
θὰ φαίνεσθε ὅτ' αὐτὴ μάτια μας καταστιγματισμένοι
μὲ ὅσα καὶ ἂν βάλλετε ὅτ' αὐτὴ μούρη σας φτιασίδια.
Ἀλλ' ἂν τὴν καταδίκη σας γυρεύατε μονάχοι,
πιο ἐλαφρὸ θὰ σέρνατε τὸ ἐγκλημα ὅτ' αὐτὴ ῥάχη.

Ποῖος ἔμπαινε καὶ ποῖος ἐβγαίνει ἐκ τοῦ δεῖνα καὶ τοῦ
τάδε τὸ σπῖτι ἦσαν ὅλα γνωστὰ εἰς τε τὴν κυβέρνησιν
καὶ τὸν Ὁθωνα.

Καίτοι ὁ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ στρατὸς μάλιστα ἐπῆρκει
πρὸς συντήρησιν τῆς τάξεως, ἐν τούτοις ἐπειγόντως πα-
ρασκευασθέντες 150 στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ, 40 χωρο-
φύλακες καὶ 30 ἄτακτοι Μακεδόνες, τοῦ σχοινοῦ καὶ
τοῦ παλουκιοῦ, ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν σφόδρα
βασιλικῶν, Δ. Τσίρου καὶ Δ. Χρυσοβέργη, καὶ ἐπιβιβα-
σθέντες ἐπὶ τῆς γρεγάδας ἡ τοῦ ἀτμοδρόμωνος **Ἀμαλία**,
ἀπέπλευσαν εἰς Σύρον.

(Ἔπεται συνέχεια)

Παλιάνθρωπος.

Σιγὴ βαθρὰ μὲς ὅτ' αὐτὴ βουλὴ, καὶ νά! ἀπ' τὸ ταβάνι
ἡ δόξα μὲ Πλακιώτικης χονδρογαϊδάρας σχῆμα,
στεφανωμένη ἔρχεται μὲ γρασιδιῶν στεφάνι,
καὶ γαϊδουράγκαθα σκορπᾷ τριγύρω εἰς τὸ βῆμα.
Κι' ἐγὼ εἰς τὸ σαμάρι τῆς ἀνάποδα καββάλα,
Σικτῆρ, φωνάζω, βουλευταὶ, ἀπ' τῆς βουλῆς τὴ σάλα.

Souris.

ΤΑ ΛΟΙΠΑ

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ κυρία Α. . . ;

— Αἶ, ἔτσι καὶ ἔτσι.

— Δὲν εἶσαι ἐμπειρογνώμων· ἐγὼ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε
ὥραιότερα ἀπ' ὅ, τι φαίνεται, διότι κυρίως τὰ θέλητρα
αὐτῆς δὲν συνίστανται εἰς ὅ, τι δεικνύει, ἀλλ' εἰς τὰ
λοιπά.

— Τὰ λοιπά ; καὶ τὰ ξεύρεις σὺ τὰ λοιπά ;

— Βεβαίως.

— Καὶ ἀκόμη στέκεις καὶ δὲν μοῦ διηγείσαι πῶς τὰ
ἔμαθες αὐτὰ τὰ λοιπά ;

— Νὰ σοῦ διηγηθῶ τὸ πῶς. Πρὸ τίνος καιροῦ συνει-
θίζομεν νὰ συνερχόμεθα τὰς ἐσπέρας τρεῖς τέσσαρες φί-
λοι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀριστείδου. Τὸ καλοκαίρι, τὸ
παράθυρον ἔμενεν ἀνοιχτόν, ἡμεῖς δὲ ἐξηπλωμένοι, ἄλλοι
ἐπὶ τοῦ καναπέ καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐρροφῶμεν τὸ
σιγάρον μας, καὶ συνομιλοῦμεν. Μίαν ἐσπέραν, ἐν ᾧ ὡ-
μιλοῦσαμεν δὲν ἐνθυμούμαι περὶ τίνος, ἠκούσαμεν αἰφνης
φθόγγους κλειδοκυμβάλου, καὶ μετ' ὀλίγον φωνὴν δυνα-
τὴν μᾶλλον ἢ ἁρμονικὴν συνοδεύουσαν αὐτούς.

— Ἠλλάξε τὴν ὥρα τῆς φαίνεται, εἶπεν ὁ Ἀριστεί-
δης, βλέπων πρὸς ἐν τῶν παραθύρων τῆς ἀντικυρῆς οἰ-
κίας.

— Ποῖος ἠλλάξε τὴν ὥρα του, Ἀριστείδη ;

— Ἡ γειτόνισσά μου, βρεῖ ἀδελφέ. Εἶδες φωνάρα ποῦ
σοῦ τὴν ἔχει; Συνήθως τραγουδεῖ τὸ πρωί, καὶ μ' ἀρέσει
πιο πολὺ, γιὰτί τότε κάμνω τὸν περίπατόν μου.

Ὁρμεμφύτως ἔστρεψα τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸ φω-
τισμένον παράθυρον, καὶ διὰ μέσου τοῦ καταβιβασμένου
παραπετάσματος διέκρινα ἀρετὰ καλὰ γυναῖκα λευχει-
μονούσαν, ἔχουσαν λυτὴν τὴν κόμην, κρούουσαν τὸ κλει-
δοκύμβαλόν της καὶ τραγουδοῦσαν ὡς νὰ ἦτο βεβαία ὅτι
οὐδεὶς τὴν ἐβλεπεν, οὐδεὶς τὴν ἤκουε.

Τὸ ἄσμα μοὶ ἐφάνη μέτριον, ἀλλ' ἡ αἰδὸς μὲ τὴν ἀ-
τημέλητον ἐκείνην νυκτερινὴν ἐνδυμασίαν ἐκίνησε πολὺ
τὸ ἐνδιαφέρον μου.

— Κύριοι, λέγω πρὸς τοὺς φίλους μου, ὀπισθεν τοῦ
διαφανοῦς ἐκείνου παραπετάσματος, εἶνε μία ὥραία γυ-
ναῖκα. Σβύσατε τὰ σιγάρα σας, διότι τὸ φῶς των εἴμπο-
ρεῖ νὰ προδῶσῃ τὴν παρουσίαν μας, καὶ νὰ ταραξῇ τὴν
κυρίαν.

Ἀμέσως τὰ σιγάρα ἐσβέσθησαν, ἐκλείσαμεν μάλιστα
καὶ τὸ παράθυρον σχεδὸν ἐντελῶς πρὸς περισσοτέραν
ἀσφάλειαν, καὶ ἤρχισαμεν νὰ κατασκοπεύωμεν.

Τὸ εἰξεύρω, ἦτον ὀλίγον ἀδιάκριτον αὐτὸ ποῦ ἐκάμνα-
μεν, ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους εἴμεθα νέοι ὅλοι μας καὶ ἔπειτα...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τὸ ἴδιον δὲν θὰ ἔκαμες καὶ
σὺ, ἀναγνώστα, ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μας;